

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Dipl. Ing. M. S.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Dítě, MBA, LL.M.
sídlem Horní náměstí 19, 779 00 Olomouc

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **M. V.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Zahnášem
sídlem tř. Svobody 2, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020 č. j. KUOK 56244/2020, ve věci
dodatečného povolení stavebních úprav

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě dne 24. 7. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020 č. j. KUOK 56244/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“), ze dne 23. 1. 2020 č. j. SMOL/292673/2019/OS/PS/Vyh, jímž stavební úřad zamítl žalobcovu žádost o dodatečné povolení stavebních úprav stavby rodinného domu č. p. X, na pozemku parc. č. X (zastavěná plocha a nádvoří) v k. ú. X, X, spočívajících ve vybudování okna v severovýchodní štítové zdi rodinného domu směrem na pozemek parc. č. X v k. ú. X, spojených se změnou užívání místnosti označené č. X jako šatna namísto obytné místnosti (dále jen „stavební úpravy“).
2. Žalobce v podané žalobě rozsáhle shrnul skutkový stav případu a předně uvádí, že žalovaný zasáhl do jeho práva na spravedlivý proces, když se v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce a s jím navrhovanými důkazy. Žalobce namítl, že žalovaný zasáhl do jeho vlastnického práva, když v důsledku napadeného rozhodnutí bude žalobce nucen stavbu okna odstranit, a to ačkoliv jeho právní předchůdci disponovali pravomocným povolením změny stavby spočívajícím v provedení výše uvedených stavebních úprav.
3. Žalovaný podle žalobce nesprávně posoudil skutkový stav a nezabýval se místními poměry v předmětné lokalitě. Žalovaný potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu pouze na základě své úvahy týkající se umístění stavby okna ve vztahu k sousední nemovitosti osoby zúčastněné na řízení (dále též „osoba zúčastněná“), a to zcela izolovaně, aniž by se jakkoli zabýval místními poměry v předmětné lokalitě, a to i přesto, že svou argumentaci založil na skutečnosti, že stavba okna způsobuje pohledové imise nepřiměřené místním poměrům. Žalovaný nezohlednil skutečnost, že v předmětné lokalitě jsou okna směřující přímo na sousední pozemek zcela obvyklá. Konkrétní námitky žalobce, že: (a) u všech ostatních dvojdomů na ulici J. se nachází okno ve štítové zdi domu, (b) rodinný dům osoby zúčastněné má vikýřové okno, které je bezprostředně nasměřováno na sousední rodinný dům a střešní okno, z něhož je přímý pohled na klidovou zónu (terasu) na zahradě žadatele, (c) rodinný dům č. p. X má střešní okno, z něhož je přímý pohled na rodinný dům č. p. X a jeho klidovou zónu s bazénem na zahradě na pozemku p. č. X, (d) sám stavební úřad konstatoval, že na zahradu paní V. lze nahlížet z protějších oken rodinného domu a z oken bytového domu; žalovaný shledal jako nedůvodné, neboť žádná z uvedených staveb nebyla předmětem přezkoumávaného rozhodnutí. Takovýto přístup považuje žalobce za nepřipustný, neboť žalovaný, ačkoliv sám argumentuje nepřiměřeností místních poměrů, realitu místních poměrů v lokalitě ulice J. v X nijak blíže nezkoumal. Žalobce v tomto směru považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
4. Žalobce je přesvědčen, že v případě stavby předmětného okna může vznikat pouze pohledová imise přiměřená místním poměrům, která není způsobila omezovat osobu zúčastněnou v obvyklém užívání jejího pozemku. Budoucí účinek stavby okna tedy není natolik významný a nepřiměřený místním poměrům, aby odůvodňoval zamítnutí žádosti

žadatele o dodatečné povolení stavby, a proto žalobce považuje napadené rozhodnutí za věcně nesprávné.

5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný uvedl, že zásadní a nejvýznamnější překážkou pro dodatečné povolení stavebních úprav v daném případě je posouzení účinků budoucího užívání stavební úpravy na soukromí sousedního pozemku ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, neboť předmětné okno je situováno cca 3 metry od majetkové hranice a ústí do klidové zóny sousední zahrady, na které nebylo možno před vybudováním předmětného okna nahlížet. Stavba rodinného domu žalobce byla povolena s okny střešními, tedy řešením zohledňujícím zachování soukromí na sousedním pozemku, přičemž stavebník (právní předchůdci žalobce) provedli v rozporu s tímto povolením okno ve štítové zdi. Žalobce navíc v žádné části řízení neodůvodnil, proč takto stavebník postupoval a co mu bránilo provést osvětlení a odvětrávání dané místnosti dle původního povolení. Předmětný dům žalobce byl proveden jako první z řady následujících staveb rodinných domů, jejichž vlastníci si stavby kupovali s tím, že na jejich nemovitost směřují okna sousedního domu a nebyli k respektování tohoto stavu donuceni nezákonným jednáním jiné osoby. Žalovaný a stavební úřad posoudili oprávněnost zájmu žalobce k oprávněnému zájmu osoby zúčastněné na zachování jejího soukromí a pohody bydlení a žádost o dodatečné povolení stavby zamítl. Žalovaný dále konstatoval, že postupoval v souladu s právním názorem Krajského soudu v Ostravě vysloveným v rozsudku ze dne 11. 6. 2015 č. j. 22 A 111/2013-39.
6. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření sdělila, že vybudováním okna ve štítové zdi domu stavebníků dojde k zásadnímu narušení jejího soukromí, neboť předmětné okno je nasměrováno na její terasu a bazén, tj. velmi intimní část zahrady, kde tráví většinu volného času. Ohledně námítky ostatních staveb v okolí, uvádí osoba zúčastněná toliko, že všechny ostatní dvojdomy na ulici J. stavěli právní předchůdci žalobce, vikýřové okno bylo povoleno stavebním úřadem a vlastníky sousední parcely, stejně tak i střešní okna byla řádně povolena a zkolaudována. Nahlížení na bazén z jiných staveb je možné ze vzdálenosti 100 a více metrů, naproti tomu okno žalobce je umístěno ve vzdálenosti cca 3 metrů. Žalovaný po celou dobu řízení pečlivě posuzoval veškeré námítky obou stran a rozhodl správně, když potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
7. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 12. 2. 2013 ohlásili právní předchůdci žalobce stavebnímu úřadu změnu stavby levé poloviny dvojdomu na pozemcích parc. č. X, X a X v k. ú. X spočívající ve zrušení dvou střešních oken v místnosti č. X a jejich nahrazením novým oknem ve štítové zdi uvedené nemovitosti. V následném stavebním řízení podala osoba zúčastněná námítky vůči osazení okna, neboť by jeho provedením došlo k zásadnímu narušení jejího soukromí. Dne 9. 5. 2013 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. SMOI/OPS/42/589/2013/Vy, kterým povolil právním předchůdcům žalobce změnu stavby. Dne 30. 8. 2013 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. KUOK 71583/2013, kterým potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu a zamítl odvolání osoby zúčastněné, která následně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 11. 6. 2015 č. j. 22 A 111/2013-39 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že rozhodnutí žalovaného trpí vadami ve zjišťování skutkového stavu a v náležitostech odůvodnění, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost. V mezidobí nabyt vlastnické právo k pozemku parc. č. X a X, jehož součástí je stavba H. č. p. X, rodinný dům, žalobce. Žalovaný následně svým rozhodnutím ze dne 12. 11. 2015 č. j. KUOK

99298/2015 zrušil prvostupňové rozhodnutí a vrátil věc stavebnímu úřadu k novému projednání.

8. Stavební úřad následně zahájil opakované stavební řízení, v jehož rámci vydal opakované stavební povolení ze dne 7. 2. 2017 č. j. SMOL/031949/2017/OS/PS/Vyh, kterým povolil změnu stavby před dokončením. Proti tomuto stavebnímu povolení podala své odvolání ze dne 15. 2. 2017 osoba zúčastněná. Následně žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 31. 5. 2017 č. j. KUOK 48256/2017, kterým zrušil opakované stavební povolení a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. V návaznosti na toto rozhodnutí stavební úřad rozhodl usnesením ze dne 9. 10. 2017 č. j. SMOL/230871/2017/OS/PS/Vyh, o zastavení opakovaného stavebního řízení. Proti usnesení o zastavení opakovaného stavebního řízení ze dne 9. 10. 2017 podal žalobce dne 23. 10. 2017 odvolání. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 25. 1. 2018 č. j. KUOK 10987/2018, odvolání žalobce zamítl a usnesení o zastavení opakovaného stavebního řízení potvrdil.
9. Dne 23. 10. 2017 požádal žalobce o dodatečné povolení výše uvedených stavebních úprav. Následně bylo dne 26. 3. 2018 stavebním úřadem zahájeno řízení o odstranění stavby. Dne 19. 7. 2018 bylo na místě samém provedeno ohledání. Z obsahu protokolu o ohledání a pořízené fotodokumentace vyplývá, že ve štítové zdi domu žalobce bylo provedeno okno směřující do klidové zóny osoby zúčastněné. Ačkoli je okno opatřeno privátní fólií s pískovaným povrchem, lze při jeho otevření nahlížet na sousední pozemek resp. bazén a zastřešenou terasu rodinného domu ve vlastnictví osoby zúčastněné. Ve výhledu na sousední pozemek se nenachází žádné překážky, např. v podobě vzrostlých stromů. Po provedeném řízení vydal stavební úřad rozhodnutí dne 23. 1. 2019 č. j. SMOL/258889/2018/OS/PS/Vyh, kterým dodatečně povolil stavební úpravy. Na základě odvolání osoby zúčastněné vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 3. 6. 2019 č. j. KUOK 56244/2020, kterým prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.
10. Dne 23. 1. 2020 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. SMOL/292673/2019/OS/PS/Vyh, kterým žádost žalobce o dodatečné povolení zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že se stavební úřad nedostatečně zabýval místními poměry a měl dojít k závěru, že pohledem z předmětného okna může vzniknout pouze pohledová imise přiměřená místním poměrům. Následně uvedl, že správní orgán odůvodnil tvrzení o nepřiměřenosti pohledových imisí pouze nereprezentativním vzorkem staveb a nezohlednil skutečnost, že v předmětné lokalitě nejsou nijak výjimečná okna směřující přímo na sousední pozemek. Dne 21. 5. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce, když shledal jeho námítky nedůvodnými a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil závěry stavebního úřadu, který posoudil oprávněnost zájmu stavebníka nepovolené stavební úpravy v poměru k oprávněnému zájmu osoby zúčastněné na zachování jejího soukromí a pohody bydlení a neshledal jediný oprávněný zájem stavebníka na dodatečném povolení stavby. Stavební úpravy provedl stavebník v rozporu se stavebním povolením. Žalovaný dále uvedl, že stavebník nepovolené stavby obecně nemůže oprávněně očekávat ochranu svých práv, spočívající v kladném vyřízení jeho žádosti o dodatečné povolení, na úkor jiného vlastníka, který tento stav nezavinil a naopak je tímto stavem omezován na svém vlastnickém právu. Naopak, musí očekávat, že bude důsledně poměřována oprávněnost jeho zájmu k šetrnosti takto dodatečně povolované stavby k právům vlastníka sousední nemovitosti, který oprávněně očekával, že stavba na sousedním pozemku bude

provedena dle jejího povolení, tedy se střešními okny, aby zůstalo zachováno soukromí na jeho pozemku. Dle žalovaného nelze poměřovat nyní projednávaný případ s jinými domy v okolí, neboť ty nebyly provedeny v rozporu se stavebním povolením. Odvětrání a osvětlení místnosti lze navíc provést dle původního povolení střešními okny.

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
12. Předně se krajský soud zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Žalobce namítl, že se žalovaný ve svém rozhodnutí nedostatečně vypořádal s místními poměry, a proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Krajský soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí jasně uvádí, že si je vědom toho, že se jedná o první z řady rodinných domů, které jinak vesměs štítové okno mají. Posuzovaný dům je však právě tím prvním, který sousedí s dřívější výstavbou. Pozemek osoby zúčastněné je od okolních nemovitostí odcloněn neprůhledným plotem, vzrostlými keři a ve své podstatě tvoří uzavřený prostor, do kterého nemůže běžný chodec nahlížet.
13. Na základě toho (tedy při znalosti místních poměrů) pak vyhodnotil, že budoucí vlastníci nových domů si tyto domy kupovali již s tím, že na jejich pozemky směřují okna sousedního domu; nebyli k respektování tohoto stavu nuceni protiprávním jednáním jiné osoby. Akcentoval dále, že stavba rodinného domu žalobce byla povolena s okny střešními, tedy řešením zohledňujícím zachování soukromí na sousedním pozemku (a kvality prostředí), přičemž stavebník (právní předchůdci žalobce) provedl okno ve štítové zdi v přímém rozporu se stavebním povolením. Žalobce navíc nikdy neodůvodnil, proč stavebník postupoval v rozporu s povolením a se stavebním zákonem, případně co mu bránilo provést osvětlení a odvětrávání dané místnosti dle původního povolení.
14. Podle § 129 odst. 2 StZ (zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „StZ“) postupuje stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115 StZ. Podle § 90 odst. 1 písm. a) StZ stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území.
15. Dle § 129 odst. 1 písm. b) StZ nařídí stavební úřad odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena. Z § 129 odst. 3 písm. a) StZ vyplývá, že stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování.
16. Z § 20 odst. 1 vyhl. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „OPVÚ“) vyplývá, že v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.
17. Krajskému soudu je známo, že se Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) ve své judikatuře již podrobně věnoval obsahu pojmu kvalita prostředí (resp. pohoda bydlení) a krajský soud

proto dále odkazuje na závěry rozsudku NSS v obdobné věci ze dne 13. 9. 2019 č. j. 1 As 329/2018-66 (a dalších citovaných v rámci tohoto rozhodnutí):

„[41] Pro věc klíčový pojem „pohoda bydlení“, který obsahovala v § 4 odst. 1 a § 8 odst. 1 dnes již zrušená vyhláška č. 137/1998 Sb., ve znění platném do 30. 12. 2006, byl nahrazen obsahově shodným pojmem „kvalita prostředí“ (srov. např. vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území).“ Stávající judikaturu vztahující se k pohodě bydlení je proto možné plně aplikovat i na pojem kvalita prostředí.

(...)

[43] Pojem pohoda bydlení rámcově vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS, tak, že „[p]ohodou bydlení nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.“

[44] Na tuto judikaturu navázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 1 As 1/2007-104, který zdůraznil i subjektivní hledisko pohody bydlení (o kterém pojednával i rozsudek č. j. 2 As 44/2005-116), když shrnul, „že správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.“

(...)

[47] Zásahy imisí pohledem do práva na soukromí byly v rozhodovací praxi již v minulosti řešeny, stejně jako intenzita tohoto faktoru kvality prostředí (pohody bydlení), také civilními soudy, jak připomněl výše uváděný rozsudek č. j. 9 As 61/2007-52. V rozsudku sp. zn. 22 Cdo 1150/99 Nejvyšší soud uvedl, že „[o]btěžování pohledem je možno považovat za imisi jen v mimořádném případě, pokud je soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti; při posuzování věci je třeba přihlížet k oprávněným zájmům všech účastníků řízení.“

18. Posouzení, zda stavba zachovává pohodu bydlení či je vhodně umístěna do existující zástavby, je především věcí odborné úvahy stavebního úřadu a úkolem soudu není tuto úvahu nahrazovat vlastní úvahou (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2013 č. j. 6 As 71/2012-47).

19. Dle § 129 odst. 2 a § 90 odst. 1 písm. a) stavební úřad posuzuje, zda je žádost o dodatečné povolení stavby v souladu s požadavky prováděcích právních předpisů. Požadavkem vyplývajícím z § 20 odst. 1 OPVÚ je takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí. Obdobně z § 129 odst. 3 písm. a) vyplývá, že nelze dodatečně povolit stavbu, která je umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování. V souladu s výše uvedenou judikaturou lze za zásah do pohody bydlení považovat i zásah pohledem, pokud je soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí uživatele sousední nemovitosti, zároveň je třeba přihlížet k oprávněným zájmům všech zúčastněných osob.
20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že předmětným oknem lze nahlížet na převážnou část pozemku ve vlastnictví osoby zúčastněné, včetně tzv. klidové zóny, přičemž výhled na stavbu bazénu ani terasy není narušen žádnou pohledovou bariérou. Pozemek osoby zúčastněné je od okolních nemovitostí odcloněn neprůhledným plotem, vzrostlými keři a ve své podstatě tvoří uzavřený prostor, do kterého nemůže běžný chodec nahlížet. Tyto skutečnosti dále vyplývají z protokolu o ohledání a pořízené fotodokumentace. Žalovaný následně zvážil oprávněné zájmy žalobce v poměru k oprávněnému zájmu osoby zúčastněné na řízení na zachování jejího soukromí a pohody bydlení a dospěl k závěru, že žalobce nemůže oprávněně očekávat ochranu svých práv spočívající v kladném vyřízení jeho žádosti o dodatečné povolení stavby na úkor práv jiného vlastníka, který tento (nezákonný) stav nezavinil. Žádosti o dodatečné povolení stavebních úprav tedy nelze vyhovět. Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani to, že další navazující domy štítová okna mají. Vlastníci těchto domů si tyto domy kupovali již s tím, že na jejich pozemky směřují okna sousedního domu; nebyli k respektování tohoto stavu nuceni protiprávním jednáním jiné osoby. Žalobcův rodinný dům je první z nové zástavby a byl povolen s okny střešními, tedy řešením zohledňujícím zachování soukromí na sousedním pozemku (a kvality prostředí), přičemž stavebník (právní předchůdci žalobce) provedl okno ve štítové zdi v přímém rozporu se stavebním povolením. Žalobce navíc nikdy neodůvodnil, proč stavebník postupoval v rozporu s povolením a se stavebním zákonem, případně co mu bránilo provést osvětlení a odvětrávání dané místnosti dle původního povolení.
21. Žalobce dále namítal, že v případě stavby předmětného okna může vznikat pouze pohledová imise přiměřená místním poměrům. Krajský soud neshledal ani tuto námitku důvodnou. Žalovaný řádně posoudil oprávněné zájmy stavebníka i osoby zúčastněné a dospěl k závěru, že by dodatečným povolením stavebních úprav došlo k závažnému omezení a narušení pohody bydlení osoby zúčastněné. V rámci posouzení vzal v úvahu jak místní poměry, tak i to, že z okna žalobce lze nahlížet do klidové zóny sousedního pozemku, tento výhled není narušen žádnou pohledovou bariérou, sousední pozemek je odcloněn od okolních nemovitostí a okno bylo vybudováno ve štítové zdi v rozporu se stavebním povolením namísto oken střešních, což žalobce nikdy neodůvodnil. Krajský soud dále konstatuje, že v souladu s § 129 odst. 3 písm. a) StZ je povinností stavebníka, který žádá o dodatečné povolení stavby, prokázat, že tato stavba není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování a tedy nezhoršuje kvalitu prostředí vlastníka sousední nemovitosti.
22. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá, že žalobce neprokázal, že by nepovolená stavební úprava štítového okna kvalitu prostředí (pohodu bydlení) nezhoršovala.

23. Krajský soud pro úplnost uzavírá, že pokud se žalobce dovolává to, že právní předchůdci disponovali pravomocným rozhodnutím o povolení změny stavby, jak uvádí žalobce v bodě II. žaloby, bylo toto rozhodnutí zrušeno rozsudkem Krajského soudu ze dne 11. 6. 2015 č. j. 22 A 111/2013-39 a následující opakované stavební řízení bylo stavebním úřadem dne 9. 10. 2017 zastaveno. Původní rozhodnutí o povolení změny stavby tak nemohlo v žádném případě vzbudit v žalobci legitimní očekávání, že nepovolená stavební úprava (štítové okno) bude povolena.
24. Krajský soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení u dnešního jednání vzdal.
26. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když soud v řízení neulkožil této osobě žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení této osobě odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 18. května 2021

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu